Sygn. akt NTN II K 4/24

WYROK NAKAZOWY

W IMIENIU NARODU POLSKIEGO

Dnia 24 czerwca 2024 r.

Najwyższy Trybunał Narodowy II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SP NTN Niedźwiecki Grzegorz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 24.06.2024 r.

sprawy

- Funkcjonariusz służbowy firmy Prokuratura Rejonowa w Jeleniej Górze Radosław Magazowski (4325-4.Ds.2632,2023)
- Funkcjonariusz służbowy firmy Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wojciech Grzebień (II Kp 791/23)
- Funkcjonariusz służbowy firmy Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze Klara Łukaszewska (VI Kz 68/24)
- Funkcjonariusz służbowy Policji w Jeleniej Górze Dzielnica nr 8 Dzielnicowy sierż. Marcin Myszkowski
- Kierownik Oddziału B4 Wojewódzkiego Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w Bolesławcu Wojciech Donotek

oskarżonych o to, że:

1. działając wspólnie i w porozumieniu, jako czynnik nielegalnej, okupacyjnej władzy, dopuścili się uprowadzenia, niezasadnego, nielegalnego i nieprawidłowego zatrzymania Rozalskiego Mateusza w dniu 29 maja 2024 r., pozbawienia prawa do odwołania i do złożenia zażalenia, zmuszenia ubezwłasnowolnionego do określonego zachowania, przewiezienia i internowania bez zgody w Wojewódzkim Szpitalu dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w Bolesławcu, nadużycia uprawnień i bezprawnego pozbawienia wolności zdrowego, nieoskarżonego i nieskazanego prawomocnym wyrokiem na pozbawienie wolności człowieka **16 dni, tj. 390 godzin** (29.05.2024 godz.8:00 – 14.06.2024 godz. 13:15), naruszenia art. 23 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, nie poszanowania przyrodzonej i niezbywalnej godność człowieka, nie wykonania konstytucyjnego obowiązku ochrony godności żywego człowieka, przywłaszczenia cudzego mienia w postaci telefonu komórkowego., doprowadzenia do strat gospodarczych i do znacznej szkody materialnej.

tj. czynu z art. 231 K.k., art. 160 K.k., art. 190a K.k., art. 191 K.k., art. 189 par. 3 K.k., art. 296 § 3 k.k.

przyjmując, na podstawie zebranych w postępowaniu przygotowawczym materiału, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, zaś okoliczności czynu i wina oskarżonych nie budzą wątpliwości, zgodnie z art. 500 § 1 i 3 k.p.k.

I. oskarżonych uznaje za winnych popełnienia zarzucanych im czynów opisanych w punkcie 1 części wstępnej wyroku, z tym, że przyjmuje, że działając intencjonalnie, umyślnie, politycznie, w zmowie, odpowiadają solidarnie za dokonanie znacznych szkód

i zniewolenie człowieka, mając na uwadze prawo pozytywne, prawo naturalne, art. 4, 10 i 12 Konstytucji RP, wymierza im karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 540 zł każda;

II. zasądza solidarnie od oskarżonych kompensację na rzecz pokrzywdzonego Rozalskiego Mateusza w wysokości **29 250 000 €** (75 000 € za każdą godzinę zatrzymania, bezprawnego pozbawienia wolności) według międzynarodowej taryfy opłat (OWH).

III. orzeka wobec oskarżonych zakaz zajmowania stanowisk w administracji rządowej, innego organu państwowego lub samorządu terytorialnego, organach kontroli państwowej, organach kontroli samorządu terytorialnego oraz stanowisk kierowniczych w innych instytucjach państwowych na okres 5 (pięciu) lat;

IV. zwalnia oskarżonych od przypadającej od nich kosztów postępowania w niniejszej sprawie, obciążając nimi Trybunał Narodowy.

Uzasadnienie

Najwyższy Trybunał Narodowy zważył, co następuje.

> ***Prawo jest ważną rzeczą, ale prawo to nie świętość. Nad prawem jest przyzwoitość, dobro Narodu. Jeżeli prawo to dobro zaburza, to nie wolno nam uważać to za coś, czego nie możemy naruszyć, czego nie możemy zmienić. Prawo ma służyć nam, prawo, które nie służy Narodowi to jest bezprawie*** – poseł Kornel Morawiecki

Twierdzenie pracownika firmy Prokuratura Rejonowa w Jeleniej Górze Radosława Magazowskiego, że zebrane dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony popełnił przestępstwo jest nadużyciem, jest subiektywnym domniemaniem, a nie faktem, jest naruszeniem zasady In dubio pro reo.

Ordynatorowi Wojewódzkiego Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w Bolesławcu Wojciechowi Donotkowi nie doręczono prawomocnego wyroku skazującego Rozalskiego Mateusza na karę bezwzględnego pozbawienia wolności.

W Polsce zakazane jest niewolnictwo, terror państwowy i eksperymenty medyczne.

Polskie prawo karne jest prawem karnym **czynu**(1); tak więc tylko czyn może być podstawą odpowiedzialności, a jego brak wyklucza konieczność zastanawiania się nad innymi warunkami ponoszenia odpowiedzialności karnej.

Rozalski Mateusz nie popełnił czynu zabronionego, nie skrzywdził prokuratora Radosława Magazowskiego, sędziego Wojciecha Grzebienia, sędzi Klary Łukaszewskiej, policjanta Marcina Myszkowskiego, psychiatry Wojciecha Donotka.

Rozalski Mateusz nie przyjął oferty do zawarcia umowy współpracy. Obserwacja pod przymusem jest niedopuszczalna.

Art. 203 k.p.k. matriksowego prawa nie ma zastosowania z formalnego punktu widzenia (patrz niżej), niezależnie od tego Rozalski Mateusz nie jest legalnie oskarżony, tylko fałszywie podejrzany.

W szpitalu psychiatrycznym bez zgody może być leczona tylko osoba chora psychicznie i tylko wtedy, gdy jej dotychczasowe zachowanie wskazuje na to, że z powodu tej choroby zagraża bezpośrednio własnemu życiu albo życiu lub zdrowiu innych osób.

Obserwacja jest celowym poszukiwaniem faktów, celową czynnością poznawania za pomocą zmysłów.

Obserwacji, jakkolwiek by to nie brzmiało, nie można dokonać wstecz tylko na żywo, tu i teraz w oparciu o rzeczywisty stan rzeczy. Opinia z obserwacji bieżącej nie ma i nie może mieć zastosowania do dnia urojonego zdarzenia, historycznego. Jakakolwiek ocena nie będzie oceną obiektywną i wiarygodną, będzie poświadczeniem nieprawdy oraz naruszeniem dóbr osobistych i nie wykształcenie czy biegłość psychiatry o tym świadczy, tylko niemożność oceniania czegoś czego nie ma, czego się nie widzi, czego nie można zobaczyć, dotknąć, zmierzyć i zbadać fizycznie, materialnie. Będzie subiektywną, polityczną opinią, poświadczeniem nieprawdy, którą można wykorzystać jako papier... i jak wspomniano wyżej będzie naruszeniem dóbr osobistych.

Nie budzi wątpliwości, że nie można zaobserwować czegoś czego nie ma i przenieść bieżących obserwacji, rzeczywistego stanu rzeczy do zdarzeń przeszłych. Będzie to fikcja. Testy również nie mają zastosowania, chyba że „tester" zdaje na prawo jazdy

Abstrakcyjna obserwacja jest niedopuszczalna z logicznego i moralnego, czysto ludzkiego punktu widzenia. Gdyby była legalna, zgodna z prawem natury, to w przypadku konieczności zbadania, dokonania testów, analizy np. ośmiu zdarzeń z różnych dni i funkcjonariusz służbowy postanowiłby dokonać obserwacji 40 dni dla każdego zdarzenia, to zdrowy, niewinny człowiek zostałby pozbawiony wolności przez cały rok. Tak bolszewicko, nieetycznie postępowano za czasach stalinowskich. Każda obserwacja zamknięta przynosi ujemne skutki, zabiera komfort psychiczny człowiekowi.

Lekarz psychiatra, który ślubował leczyć, a wykonuje na zlecenie decyzje polityczne naruszając przysięgę Hipokratesa, powinien być pozbawiony zawodu.

Niezależnie od powyższego, funkcjonariusze służbowi nie mają legitymacji urzędnika państwowego i legitymacji społecznej do sprawowania roli i zadań sędziego. Władza należy do Narodu. Naród zgody na testy i na represyjne prawo samozwańcom nie dał.

Sądy polityczne są nieważne z mocy prawa UE i prawa krajowego.

Polska jest w stanie wojny.

Wszelkie akty prawne i zarządzenia władz okupujących terytorium Państwa Polskiego, jeżeli wykraczają poza granice tymczasowej administracji okupowanym terytorium, są, zgodnie z postanowieniami IV-ej Konwencji Haskiej z 1907 roku o prawach i zwyczajach wojny lądowej, nieważne i niebyłe.

RADA REGENCYJNA w obwieszczeniu z dnia 23 marca 2024 r. o przywróceniu niepodległości i suwerenności stwierdziła, że **akty normatywne stanowione przez niesuwerennego prawodawcę w latach 1944-2024 pozbawione są mocy prawnej**, ponieważ godzą w suwerenny byt państwa polskiego i są sprzeczne z zasadami prawa uznawanymi przez narody cywilizowane, znajdującymi swój wyraz w Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka. Dotyczy to w szczególności aktów normatywnych naruszających podstawowe prawa i wolności człowieka. Zaliczyć do nich należy akty pozbawiające godności człowieka, czyniące z prawa karnego narzędzie prześladowania ludzi walczących o niepodległość i różniących się przekonaniami światopoglądowymi, a także akty, na których podstawie dokonano niesprawiedliwego pozbawienia własności i bezprawnego pozbawienia wolności. Zapewnić równocześnie należy przywrócenie praw niesłusznie odebranych oraz ochronę praw nabytych, na podstawie uznanych za nieważne aktów normatywnych, chyba że nabycie było niegodziwe.

Prawo naturalne jest nadrzędne nad prawem politycznie stanowionym.

Prawo naturalne (iusnaturale) to uniwersalne, pierwotne **prawo** (zbiór norm) wynikające z natury ludzkiej, z samego faktu istnienia człowieka, nie jest ustanowione przez władców, sędziów czy instytucje i obowiązuje niezależnie od tego czy zostało zatwierdzone przez władze państwowe, ponadto jest niezbywalne, więc nikt nie może go człowieka pozbawić.

Holenderski prawnik, dyplomata I filozof **Huig de Grot** zwany **Grocjuszem** uznał:

- ***Ustawodawstwo stanowione wynikające z naruszenia prawa naturalnego każdego człowieka, traci moc obowiązującą.***

Formuła Radbrucha – formuła filozoficznoprawna autorstwa niemieckiego prawnika i filozofa Gustava Radbrucha:

- ***W sytuacji gdy prawo pozytywne narusza elementarne normy moralne, organy państwa nie muszą go stosować a obywatele nie są zobowiązani do jego przestrzegania.***

Zasada *in dubio pro reo* została uregulowana w art. 5 § 2 Kodeksu postępowania karnego (k.p.k.) i stanowi, że niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Jako klasyczny przykład wątpliwości można wskazać dowody z opinii biegłych, którzy nie są w stanie, w precyzyjny sposób potwierdzić winy oskarżonego.

W niniejszej sprawie mamy do czynienia z politycznymi decyzjami, działaniami niedopuszczalnymi, haniebnymi, zniewoleniem i ubezwłasnowolnieniem zdrowego, żywego człowieka, wypełnianiem roli i zadań stricte stalinowskich. Niewinnego, zdrowego na ciele i umyśle człowieka pozbawiono prawa do pracy, do zarobków, możliwości spłacania kredytu, opieki nad chorą matką, fundamentalnego prawa do obrony, do złożenia zażalenia na zatrzymanie.

Złożenie zażalenia na zatrzymanie

Zatrzymanemu przysługuje zażalenie do sądu w zakresie legalności, zasadności i prawidłowości zatrzymania.

Krok: złożenie zażalenia na zatrzymanie

Najważniejszym uprawnieniem zatrzymanego jest do zażalenia na zatrzymanie do sądu (art. 246 § 1). Gwarantuje mu to art. 41 ust. 2 Konstytucji RP, stanowiący, że każdy pozbawiony wolności nie na podstawie wyroku sądowego ma prawo do odwołania się do sądu w celu niezwłocznego ustalenia legalności tego pozbawienia. W zażaleniu zatrzymany może domagać się zbadania zatrzymania pod względem:

a) zasadności, tj. oceny okoliczności faktycznych oraz proporcjonalności,

b) legalności, czyli zgodności zatrzymania z prawem,

c) prawidłowości, a więc sposobu wykonania, warunków panujących w miejscu zatrzymania.

Zażalenie wnosi się do sądu rejonowego, lecz składa się je do organu, który dokonał zatrzymania (art. 246 § 2 k.p.k.). Termin do wniesienia zażalenia wynosi 7 dni i liczy się od chwili zatrzymania (art. 460 k.p.k.). Może ono być wniesione także po zwolnieniu, a wówczas nie ma przeszkód, by złożyć je bezpośrednio w sądzie. W takim wypadku osoba ta realizuje swoje prawa z okresu, gdy była zatrzymana, kontynuując w ten sposób procesową rolę zatrzymanego.

Sądem właściwym rzeczowo jest sąd rejonowy; jest to jego właściwość funkcjonalna. Właściwość miejscowa jest ustalona na podstawie miejsca zatrzymania lub prowadzenia postępowania. Miejsce prowadzenia postępowania określa się nie na podstawie miejsca dokonania określonej czynności, lecz decyduje siedziba organu, który je prowadzi. W wypadku gdy zatrzymanie nastąpiło w toku postępowania przygotowawczego, sądem właściwym do rozpoznania zażalenia jest zawsze sąd, w którego okręgu ma siedzibę organ prowadzący postępowanie, niezależnie od tego, gdzie faktycznie nastąpiło zatrzymanie.

W razie uznania, że zatrzymanie jest bezzasadne, nielegalne, a zatrzymany jest nadal pozbawiony wolności, sąd zarządza natychmiastowe zwolnienie zatrzymanego (art. 246 § 3 k.p.k.) oraz zawiadamia o tym prokuratora i organ przełożony nad organem, który dokonał zatrzymania (art. 246 § 4 k.p.k.), a gdy stwierdzi tylko jego nieprawidłowość, dokonuje tej ostatniej czynności (art. 246 § 4 k.p.k.).

Krok: przekazanie zażalenia do sądu

W razie złożenia przez osobę zatrzymaną zażalenia na zatrzymanie przekazuje się je niezwłocznie do sądu rejonowego miejsca zatrzymania lub prowadzenia postępowania (art. 246 § 2); przekazanie powinno nastąpić bez zbędnej zwłoki. Wraz z nim przekazuje się protokół zatrzymania oraz inne materiały, które uzasadniały zatrzymanie (§ 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 września 2015 r. w sprawie postępowania przy wykonywaniu niektórych uprawnień policjantów.)

Ludzie są obdarzeni rozumem, wolną wolą i komunikacją. Oskarżeni obarczeni są odpowiedzialnością karną za naruszenie praw człowieka, nadużycia zawodowe, przekroczenie uprawnień, narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, za uporczywe nękanie, stosowanie przemocy, zmuszanie do określonego zachowania, doprowadzenie do szkody, bezprawne pozbawienie wolności łączące się ze szczególnym udręczeniem.

Oskarżeni nie dali życia Rozalskiemu Mateuszowi i nie mieli prawa mu go zabierać, nie zasługują na miano funkcjonariuszy publicznych i lekarzy. Dopuścili się łajdactwa, gangsterstwa, naruszenia fundamentalnej godności człowieka, w związku z czym należy ich skierować na badania psychiatryczne, zbadać ich poczytalność i zdolności poznawcze. Państwo w państwie i decyzje polityczne są niedopuszczalne. Oskarżonych działających w grupie, w układzie zamkniętym, należy poddać resocjalizacji.

Mając na uwadze powyższe, wyrok jest w pełni uzasadniony.

NAJWYŻSZY
TRYBUNAŁ NARODOWY
z siedzibą w Jasnej Górze
Grzegorz Niedźwiecki
PIERWSZY PREZES